

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069654080.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Frue W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Vert i Huset, og hans Moder modtog mig med største Velvillie. Jeg saae nu *Laura*, og fandt i hende en lille Pige med lange smalle Arme og hele den uformelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der skille Barnet fra den voxne Jomfrue. Hendes lille runde barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgedragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Øine, de smalle, sorte Øienbryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesisk Figur, som sad paa et Consol i samme Værelse, og rystede paa Hovedet. - Jeg vidste ikke om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Barn. - »I Sandhed,« sagde jeg ved mig selv: »Man maa være hendes Fader, for at troe at hun nogensinde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende og min blonde, blomstrende *Lise!*« - I det jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saae op til mig. - Min Onkels Ord, at én himmelsk Godhed lyste ud af hendes Øine, faldt mig ind. - »Det er sandt!« tilføjede jeg i mine Tanker: »saadanne Øine saae jeg aldrig før; og vilde man blot ikke tvinge mig til at ansee denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid« - I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Frue W's, [19](#) og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endskjøndt dette Huus var mig en Afsky. Frue W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spoer af fordums Skjønhed; hendes Væsen var fuldkomment frit for al Tvang og Affectation, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun taledede med mig eller henvendte sine gjennemtrængende Øiekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskjæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvener, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og geneerte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misfornøielse, ligesaa lidt som han nævnede sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. -